ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΙΣ

02-11-1977

Σιχάθηκα,
μ’ έπνιξε το τσιμέντο, η άσφαλτος,
το γυαλί και τ’ ατσάλι.
Το καυσαέριο, το μουγκρητό της μηχανής,
το τσίριγμα των φρένων.
Ο διαπεραστικός ήχος του αεροπλάνου.
Η γεύση του χλωρίου στο νερό.
Η ναυτία της πολυκοσμίας.
Της πολυκατοικίας το κυψέλιασμα.
Τη μοναξιά ανάμεσα σε τόσο κόσμο.
Του λεωφορείου την μπόχα.
Την αδιαφορία του δημοσίου.
Τον ωχαδερφισμό του Έλλ ηνα.
Τη ζήλεια, τον εγωισμό, τη μοχθηρία,
την πονηριά.
Το ψέμα των πολιτικών μας.

Λαχτάρησα
τη μοναξιά του απόμερου,
μοναχικού θαλασσόβρεχτου βράχου.
Λαχτάρησα το χωρίς σκοπό περπάτημα,
σ’ ένα πράσινο, γεμάτο ζωή, δάσος.
Το γαργάρισμα του ρυακιού στ’ αυτιά μου.
Το κελάηδισμα του αηδονιού, το κράξιμο της κάργιας.
Το τρομαγμένο πέταγμα της πέρδικας.
Του γερακιού το ζύγιασμα, το θρόισμα της λεύκας.
Τη μυρωδιά του θυμαριού και του αγριολούλουδου.
Το χώμα το βρεγμένο.
Των σπαρμένων χωραφιών τα κύματα.
Τα χιονισμένα κεραμίδια του χωριού μου.
Τους κρεμασμένους πάγους, τον χιονάνθρωπο.
Την θαλπωρή ενός τζακιού, της καμινάδας τον καπνό.
Το καλημέρισμα του γείτονα.

Την αγάπη, τον αλτρουισμό, την καλοσύνη.